

ΣΧΟΛΙΑΖΟΝΤΑΣ ΤΗ ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΑΘΗΝΩΝ

Ελένη Πορτάλιου

Η τοποθέτηση του Γιάννη Μηλιού στη θέση του προέδρου του Φεστιβάλ Αθηνών έγινε αντικείμενο πολυάριθμων επικριτικών, πολιτικών και σκωπτικών, σχολίων. Δικαίως! Σε κάθε περίπτωση, στην εποχή της ανυπόληπτης μετα-δημοκρατίας ο καθένας έχει δικαίωμα στον αυτοεξευτελισμό του.

Το σοβαρό όμως πρόβλημα που ανακύπτει παραδειγματικά είναι πολύ γενικότερο και αφορά ευθέως την ανυποληψία της δημόσιας πολιτικής και της εξουσίας.

Το προσωπικό σε όλα τα διαφορετικά θεσμικά επίπεδα του κράτους συγκροτεί σήμερα μια περιφερόμενη «τάξη» αρμοδίων και αναρμοδίων που μετακινείται χωρίς καμία δέσμευση απέναντι στο πολιτικό και κοινωνικό σώμα από το οποίο προέρχεται, με το οποίο συνομιλούσε και εξακολουθεί ενδεχομένως να συνομιλεί.

Οι σχέσεις της άτυπης, πλην ηθικά δεσμευτικής εκπροσώπησης – όπως άλλωστε και της τυπικής – έχουν καταρρεύσει. Οι προσωπικές στρατηγικές καταπατούν βάνανυσα τους όποιους κοινούς αξιακούς κανόνες.

Μια δεύτερη πλευρά της σημερινής πολιτικής συνθήκης εμφανίζεται, επίσης, και μέσα από τη συγκρότηση του Διοικητικού Συμβουλίου του Φεστιβάλ Αθηνών. Αναλώσιμα πρόσωπα, που επιθυμούν προσωπική προβολή και απολαβές μικροεξουσίας, διαμορφώνουν τις προϋποθέσεις αναπαραγωγής ενός καθεστώτος που έχει απολέσει κάθε έννοια κανόνων και σοβαρότητας. Τα πρόσωπα που απαρτίζουν τις διοικήσεις δημόσιων οργανισμών, συμβουλίων, επιτροπών, κ.λπ. δεν διαθέτουν συνήθως κανένα πιστοποιητικό σοβαρής σχέσης και ενασχόλησης με το αντικείμενο που θα υπηρετήσουν.

Ενώ για τον τελευταίο εργαζόμενο και για την απλούστερη σύμβαση εργασίας, το ζητούμενο βιογραφικό σημείωμα είναι πολυσέλιδο, στα δημόσια αξιώματα η γνώση και η εμπειρία

αποτελούν αχρείαστες ιδιότητες του διοριζόμενου. Πρόκειται για ένα πολιτικό, κομματικό αλισβερίσι που διαλύει μεταξύ άλλων τη λειτουργία οικονομικών, εκπαιδευτικών, πολιτισμικών και άλλων θεσμών, με μοναδικό κίνητρο τη διαπλοκή κοινωνικών παραγόντων και πολιτικής εξουσίας. Ο Γιάννης Μηλιός δεν είναι αρμόδιος για τη θέση που ανέλαβε και πιθανόν το ίδιο ισχύει και για άλλα μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου, με σίγουρη εξαίρεση τον κ. Κουρουπό.

Το Φεστιβάλ Αθηνών διασώθηκε λίγους μήνες πριν ξεκινήσει χάρη στην προσπάθεια που κατέβαλε ο αρμόδιος, ουσιαστικά και τυπικά, καλλιτεχνικός διευθυντής του. Δεν διασώθηκε απλώς, είχε μεγάλη επιτυχία: πολύ καλές ή/και εξαιρετικές παραστάσεις, μαζική συμμετοχή κόσμου, μειωμένες τιμές εισιτηρίων χωρίς μείωση εσόδων λόγω μεγαλύτερης προσέλευσης, κ.λπ., κ.λπ. Ο κ. Θεοδωρόπουλος είχε πει σχετικά σε συνέντευξή του ότι η καλλιτεχνική διεύθυνση του Φεστιβάλ δεν πρέπει ν' αποτελεί ενός ανδρός αρχή. Συνεργάστηκε με συμβούλους σε διαφορετικούς τομείς, ξεκίνησε συνομιλία με τον καλλιτεχνικό κόσμο, έθεσε τέλος πάντων κανόνες αμοιβαιότητας και συνεργασίας.

Όπως ο ίδιος δημοσιοποίησε μετά τη λήξη της περιόδου των παραστάσεων, η συνεργασία με το Διοικητικό Συμβούλιο ήταν αδύνατη. Πώς, όμως, θα μπορέσουν να επιλυθούν με δημοκρατικό θεσμικό τρόπο προβλήματα όπως αυτά που ταλανίζουν όχι μόνο το Φεστιβάλ Αθηνών αλλά όλους σχεδόν τους πολιτιστικούς θεσμούς; Με ποιες διαφανείς διαδικασίες, με ποια κριτήρια επιλογής προσώπων, με ποια αμεροληψία που αποτελεί θεμελιώδη αρχή της δημοκρατίας; Η συγκρότηση του νέου Διοικητικού Συμβουλίου του Φεστιβάλ Αθηνών δεν πείθει κανένα.